

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mayıs 2010 • No:26

Demokratik Haklarımız İçin Mücadeleye!

Kardeşler, anayasa değişikliğini içeren paket mecliste kabul edildi. Ancak kavga hâlâ sürüyor. Çünkü patronlar sınıfını mecliste temsil eden partiler, savundukları sermaye kesimlerinin çıkarlarını üstün kılmaya, anayasayı bu kesimlerin çıkarlarına göre düzenlemeye çalışıyorlar. Bu nedenle bir uzlaşmaya varamadılar. Kendi aralarında anlaşamadıkları için anayasa değişikliği paketi referandumuna sunulacak. Bize, yani işçilere, emekçilere, geniş halk kesimlerine başvurmak zorunda kalacaklar. Peki kardeşler, anayasa nedir ve biz işçilerin talepleri neler olmalıdır?

Kardeşler, bugün içinde yaşadığımız toplumda hukuk; eşitsizliği, haksızlığı, adaletsizliği, işçilerin sömürülmesini meşrulaştıran bir düzenlemeler bütünüdür. Patronların üretim aletlerine el koyması, tüm serveti kendi ellerinde toplaması, işçilerin ise işgüçlerini satarak yaşaması yasallaştırılmıştır. Buradan da anlaşılacağı gibi, kapitalist sömürü düzeninde yapılan hiçbir anayasa işçi sınıfının çıkarlarını temel almaz. Egemen sınıf olan patronların çıkarları şekillendirir anayasayı. Patronlar düzeninin anayasası,

sermaye kesimlerinin iktidarı nasıl paylaşacağını da düzenler. Güçlü olan sermaye kesimleri, anayasayı iktidardan daha fazla pay alacak şekilde biçimlendirirler. Örneğin, patronlar sınıfının bir parçası olan yüksek asker-sivil bürokrasi bugüne kadar anayasayı kendi çıkarları temelinde şekillendirmiştir. Fakat gelinen aşamada, AKP öncülüğündeki sermaye kesimleri, “daha fazla iktidar istiyoruz” diyorlar ve anayasayı değiştirmek istiyorlar. CHP, MHP, asker-sivil bürokrasi öncülüğündeki kesimler ise, “ayrıcılıklarımızı kaybetmek istemiyoruz” diyorlar ve bu nedenle değişikliğe karşı çıkıyorlar. İşte kardeşler, kavganın nedeni budur.

Kardeşler, sermaye kesimleri bu çıkar kavgasının üzerini “demokrasi” şalıyla örtmeye çalışıyorlar. Böyle yapıyorlar, çünkü çıkıp açıktan “iktidardan daha fazla pay istiyoruz” diyemiyorlar. Eğer böyle derlerse halkı arkalarına takamazlar. İşçi sınıfını, emekçileri, kısacası geniş halk kesimlerini düzen içinde tutabilmek amacıyla her beş yılda bir seçimlere başvurmak zorunda kalıyorlar. Göz boya-

devamı arka sayfada

mak için “demokrasi” diyorlar, “egemenlik milletindir” diyorlar. Böyle diyorlar, ama anayasa yapılırken toplumun %90’ını oluşturan emekçi sınıfların çıkarlarını dikkate almıyorlar. 12 Eylül 1980 askeri faşist rejiminin getirdiği düzenlemeler esas olarak yerli yerinde duruyor. Sendikal ve siyasal yasaklar sürüyor. Toplanma ve basın özgürlüğü kısıtlanıyor.

İşçi sınıfının çıkarlarını dikkate alan bir anayasa istiyoruz. Sendikal ve siyasal yasakları kaldıran, basın ve toplanma özgürlüğünü garanti altına alan bir anayasa istiyoruz. Çünkü işçi sınıfının örgütlenmesinin önü yasal veya yasal olmayan yasaklarla kapatılmıştır. Sendikalı olmak güya anayasal bir hak, ama patronlar sendika lafını duymaya bile tahammül edemiyorlar. Sendikalaşan işçiler işten atılıyor ve sendikalara “terörist örgüt” muamelesi yapılıyor. Patronlar, polisi de devreye sokarak işçileri korkutmaya ve sendikadan vazgeçirmeye çalışıyorlar. Her türlü baskıya başvurmaktan, hakkını arayan işçiye “terörist” demekten, işçiler arasına nifak sokmaktan geri durmuyorlar.

Kardeşler, herhangi bir sendika örgütlediği işkolunda işçilerin %10’unu üye yapamazsa toplu sözleşme yapmaya yetki kazanamıyor. Bir taraftan %10 işkolu barajı konulması öte taraftan sendikalaşan işçinin işten atılması demek, sendikaların işlevsizleştirilmesi demektir. Patronlar, işçilerin sendikalaşmasının önünü kesmek için her türlü tezgâha başvuruyorlar. Aynı işyerinde birden çok şirket kurup işçileri parçalıyorlar, böylece işyerinde sendikalı işçilerin %50 çoğunluğu kazanmasının önüne geçiyorlar. Sendikalı olmayı başarmış işçilere sürekli baskı yapılıyor. Ya sendikadan istifa etmeleri ya da sarı sendikaya geçmeleri isteniyor. Toplu sözleşme sürecinde işçilerin greve çıkması zorlaştırılıyor. AKP’nin yeni anayasa paketinde getirdiği değişiklik, “siyasi amaçlı grevi”, “dayanışma grevini” ve “genel grevi” yasak olmaktan tam çıkartmıyor. Bir maddede kaldırılan yasaklar diğer maddelerde sürüyor.

Konan engellerden dolayı işçiler ile “memur” statüsünde çalışan kamu emekçileri aynı sendikaya üye olmuyor. Kamu emekçilerine grev, emeklilere ve öğrenci gençlere ise sendika kurma hakkı tanınmıyor. İşyerinde işçilerin referandum yoluyla istedikleri sendikaya geçmesi halen yasak! Tüm bu yasakları ve engelleri, işçi sınıfı basını üzerinde süren yasaklar ve baskılar izliyor. Toplanma özgürlüğü önündeki kısıtlamalar yerli yerinde duruyor. Örneğin, işçilerin işyeri önünde grev ya da direniş çadırı kurması suç sayılıyor. İşçilerin direniş amacıyla toplanması ve yürüyüş yapmasının önüne polis gücü çıkartılıyor.

Kardeşler, işçi sınıfının örgütlenmesinin önünü açan bir anayasa istiyoruz. Bu nedenle CHP ve MHP’nin 12

Eylül faşist anayasasını savunan statükocu çizgisine karşı durmalıyız. Ama AKP’nin sözümona demokratik açılım namına işçi sınıfına uzattığı birkaç şekere de tav olmamalıyız. Bizler işçiler olarak taleplerimizi kısaca şöyle formüle edebiliriz:

- ✓ 12 Eylül faşist anayasası baştan aşağıya değişsin, işçi sınıfının örgütlenmesinin önü açılmalı!
- ✓ Sendikaların önüne konan %10 işkolu barajı ve %50 işyeri barajı kaldırılmalı!
- ✓ İşçilerin sendikaya üye olmasında noter şartı kaldırılmalı!
- ✓ İşçinin üretimden gelen gücünü kullanmasının önündeki engellere son!
- ✓ Siyasal grevin, dayanışma grevinin ve genel grevin önündeki tüm engeller kaldırılmalı, yasak olmaktan çıkartılmalı!
- ✓ “Memur” statüsünde çalışan tüm kamu emekçilerine grevli toplu sözleşme hakkı! Emeklilere ve öğrenci gençlere sendika kurma hakkı!
- ✓ İşçiler ve “memur” statüsünde çalışan kamu emekçileri istedikleri sendikaya üye olabilsin!
- ✓ İşyerinde referandum hakkı yasallaşsın!
- ✓ Sendikasız işçi çalıştırma yasaklansın!
- ✓ İşçilerin sendikadan istifa etmesi için baskı yapan patronlar yargılanıp cezalandırılmalı!
- ✓ Basın ve toplanma özgürlüğü önündeki engeller kaldırılmalı, sınırsız basın ve toplanma özgürlüğü!

Kardeşler, bilmeliyiz ki, bu taleplerimizi sermaye hükümetleri kendiliğinden yerine getirmeyecektir. Bu taleplerimizi hayata geçirebilmek için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. İşçi sınıfı birleşirse güçlüdür. Taksim’deki birleşik ve kitlesel 1 Mayıs kutlamaları bunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Demokratik taleplerimizi kabul ettirmek ve sermayenin saldırılarına dur demek için daha fazla örgütlenmeli ve güçlerimizi birleştirmeliyiz! ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılmalı! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Emek Sömürüsü Nedir, Kimler Emeği Sömürür?

Başbakan Erdoğan geçtiğimiz haftalarda patronların “emek sömürüsü” yaptığını söyledi. Erdoğan, kayıt dışı işçi çalıştıran, asgari ücretin bile altında ücret veren, işçileri işten atan patronları, “çalıştıracaksın, hakkını da vereceksin” sözleriyle azarladı. Başbakanın bu tavrı karşısında insanın “helal olsun başbakana”, “tam da işçi dostu” diyesi geliyor, fakat gerçekler hiç de öyle değil işçi kardeşler.

Erdoğan patronlara, kaçak işçi çalıştırmayın, işçileri işten atmayın ve asgari ücretin altında ücret vermeyin diyor. Peki, başbakan bütün bunları neden söylüyor? Başbakanın amacı önümüzdeki dönemde yapılacak referandumda ve seçimlerde işçi ve emekçilerden yenden oy almaktır. Yani başbakan bir yandan işçilerin güvenini kazanarak AKP’ye oy vermelerini istiyor, diğer yandan da mücadele etmenize gerek yok, ben sizin haklarınızı da patronlardan söke söke alırım diyerek bizleri mücadeleden uzak tutmaya çalışıyor.

Ancak kardeşler, başbakanın söylediklerine aldanmamalıyız. Asgari ücret almakla, sigortalı olmakla ve bir işte çalışmakla sömürü ortadan kalkmaz ki! Besbelli ki başbakana göre, bir patron eğer işçiye asgari ücret veriyor ve vergi kaçırmıyorsa “emek sömürüsü” yapmıyor, işçinin hakkını veriyor demektir. İşte kardeşler burada bir aldatmaca söz konusudur.

Patronların kâr düzeninde patron ile işçi sözde eşittir. Verilen ücret emeğin karşılığı olarak görülür. İşçi emeğini sunmuş, patron da buna ücret ödemiştir. Yani hakkaniyetli bir alışveriş söz konusudur! Ücret böylece işçinin emeğinin karşılığı olarak görülüyor. Bundan dolayıdır ki, Anayasanın 55. maddesi şöyle başlar: “Ücret emeğin karşılığıdır”. Bu tam bir aldatmacadır. Eğer ücret emeğin karşılığı olsaydı patronlar hiçbir zaman sermayelerini büyütemezler ve lüks içinde yaşayamazlardı. Ücret, işçinin patrona sattığı 8 saatlik işgününün yalnızca bir kısmının karşılığıdır.

Öncelikle şunu çok iyi bilmeliyiz ki, bu sistemde işçinin işgücü, patronlar için sadece bir metadır. Bir televizyonun fiyatı nasıl belirleniyorsa işgücünün fiyatı da öyle belirleniyor. Bir malın fiyatı, o malın üretimi için gereken maliyete eşittir. Bu maliyetin içinde işçiye verilen ücret de vardır. Bunun anlamı şudur: Bize ödenen ücret, bir gün boyunca aç kalmamak ve ertesi gün yeniden fabrikaya gelmek üzere verilen ücrettir. Bu ücret işçi sınıfının örgütlü gücüne ve mücadelesine bağlı olarak yükselir veya Türkiye’de olduğu gibi sefalet ücreti olarak kalabilir. Ancak ister Avrupa’da, ister Amerika’da, isterse Afrika’da olsun işçilere ödenen ücret hiçbir zaman onların emeğinin tam karşılığı olamaz.

Patron şunu çok iyi bilir ki, işçi, bir günün sonunda maliyetinin çok çok üstünde bir

değer yaratır. İşte patron da bu nedenle işçiye işe alır. İşçinin sömürüsü de burada başlar. Aksi takdirde ne işçi ne de patron olurdu. Patronlar dünyanın neresinde olursa olsun, işçilerin emek-gücünü herhangi bir mal gibi satın alırlar. Biz işçiler aldığımız ücretin karşılığını bir işgünü içinde çok kısa bir zamanda üretiriz, ama bunu yaptık diye fabrikadan ya da işyerinden çekip gidemeyiz. Çünkü patrona işgücümüzü 8 saatliğine satmışızdır. İşte geriye kalan sürede patrona karşılıksız olarak çalışırız ve gerçekte emek sömürüsü budur. Çünkü patron emeğimizin karşılığını vermez, bunu kâr diyerek sermayesine katar. Örneğin bir tekstil işçisi gün boyunca 10 pantolon üretmiş olsun, günün sonunda işçinin alacağı ücret olsa olsa bir pantolonun fiyatına denktir. Geriye kalan 9 pantolonun iki ya da üçünü diğer masraflar için ayırsa bile, diğer pantolonlardan elde edeceği para patrona sermaye olarak kalacaktır. Böylece işçiler karın tokluğuna çalışırken, patronlar işçinin ödenmemiş emeğine el koyarak sermayelerini büyütmedirler.

Demek ki **patronların bir işgünü sonunda biz işçilere verdiği ücret öncelikle emeğimizin bütün karşılığı değildir.** Gün boyunca alınteri akıtarak ürettiğimiz ürünlerin satışından gelen para kâr diye patronların cebine iner. Bizlerin aldığı ücret, ancak ve ancak yaşamımızı yokluklar içinde sürdürmemize yetecek bir ücrettir. Patronlarsa bizim emeğimiz sonucunda ortaya çıkan malları alarak, sermayelerine sermaye katmış olurlar.

Şimdi kardeşler, eğer bizler başbakan gibi düşünerek “ücretimi alıyorum, emeğim sömürülmüyor” dersek, yanılmış oluruz. Bizler ücretlerimizin artırılmasını, asgari ücretin insanca yaşayabileceğimiz bir seviyeye çıkartılmasını istiyoruz. Ama kardeşler, bunun yanı sıra, ücretli kölelik düzeninin de ortadan kalkmasını istiyoruz. İşte o zaman gerçekten de emek sömürüsü son bulacaktır. **Sömürüye son verecek olan sermaye partilerinin sözcüleri değil, işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir.** ■

Edirne'den Ağrı'ya, Batman'dan İzmir'e Türkiye'de 1 Mayıs!

İşçi kitleleri sadece İstanbul Taksim meydanında bir araya gelmediler. Türkiye'nin dört bir yanında meydanlara çıkan işçiler, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde sermayenin saldırılarına karşı tepki gösterdiler ve taleplerini dile getirdiler. Ankara'da, İzmir'de, Edirne'de, Batman'da, Ağrı'da, Tokat'ta, Adana'da, Artvin'de, Afyon'da, Trabzon'da, Samsun'da, Hatay'da, Balıkesir'de, Bursa'da, Burdur'da, Eskişehir'de, Zonguldak'ta, Mersin'de, Muğla'da, Niğde'de ve daha birçok kentte yapılan mitinglere yüz binlerce işçi katıldı.

İZMİR

İzmir'de yapılan 1 Mayıs mitingine on binlerce kişi katıldı. Mitinge Tekel ve Tariş işçileri de katıldı. İşten atılan ve geçen haftalarda işe iade davalarını kazanan Kent A.Ş. işçileri de mitingde yerlerini aldılar.

ADANA

1 Mayıs mitinginin yapıldığı diğer bir kent ise Adana'ydı. "4-C'ye Hayır, Direnen TEKEL İşçileri Kazanacak" pankartı açan Tekel işçileri de mitingde katıldılar.

BATMAN

Çevre kentlerden gelenlerin ortak katılımıyla yapılan Batman, Bitlis ve Ağrı'daki mitinglerde emekçiler demokratik taleplerini de dile getirdiler.

TOKAT

Tokat'ta yapılan 1 Mayıs kutlamalarında ise Tekel işçilerinin öfkesi öne çıktı.

BURSA

İşçi kitleleri Bursa'da da alanlara çıkarak tepkilerini ve taleplerini dile getirdiler.

ANKARA

Ankara'da Sıhhiye Meydanı'nda yapılan mitingde binlerce işçi katıldı.

Bu kentlerin dışında daha pek çok kentte işçi kitleleri 1 Mayıs'ta meydanlara çıktılar. Yarınların 1 Mayıslarının daha kitlesel ve güçlü olmasının yolu, işçilerin tabanda güçlü bir örgütlülük yaratmasından, bürokratları sendikalardan def etmesinden ve mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor.

Akkardan İşçileri:

Bürokratları Sendikalardan Süpürüp Atacağız!

Birleşik Metal-İş sendikası yöneticilerinin patronun işten atma saldırısına onay verdiğini, başlayan direnişi ise baltaladıklarını ve sendika yöneticilerinden bekledikleri desteği göremediklerini dile getiren Akkardan işçileri, direnişlerini bitirdiklerini açıkladılar. Bürokratik anlayışları sendikalardan süpürüp atacağımıza inanıyoruz diyen Akkardan işçilerinin basın açıklamasını olduğu gibi yayınlıyoruz.

İşçilere, basına ve sendikalara,

Biz direnişçi Akkardan işçileri, patronun haksız saldırısına karşı ortak irademizle başlattığımız direnişimizi, sendikamız BMİS'in şube ve merkez yöneticilerinden beklediğimiz desteği göremediğimiz için bitirmek zorunda kaldık. Ancak bu durum mücadelemizin sona erdiği anlamına gelmiyor. Gerek patronlar sınıfına, gerekse de sendikal bürokrasiye karşı mücadelemiz sürecektir.

Bizler direnişimizi sonlandırırken, yaşadığımız sürece ve çıkarttığımız derslere ilişkin bir değerlendirmeyi kamuoyuyla paylaşmak istiyoruz. Bildiğiniz gibi direnişimiz, krizi bahane eden Akkardan patronunun haksız bir tensikat uygulaması sonrasında başlamıştı. Fakat direnişçi işçiler olarak bu süreçte yaşadığımız kimi olaylar, olumsuzlukların yalnızca içinden geçmekte olduğumuz kriz döneminden veya patronun tutumundan kaynaklanmadığını bizlere apaçık gösterdi. Sendikamızın şube ve genel merkez yöneticilerinin, patronla daha önceden anlaşarak atılmamıza onay verdiği direniş süreci içinde ortaya çıktı.

İzne çıkarılmamızdan önce oturup işverenle pazarlık yapanlar ve bu suça ortak olanlar bu işlerin saklı kalacağını düşünüyorlardı. Biz onurlu ve hakkını arayan işçilerin dışında, bürokrat sendikacılar ve patron bizlerin birkaç günden fazla direnemeyeceğini hesaplıyorlardı. Ama yanıldılar, bizler ortaya koyduğumuz kararlı tutumla onların bu oyununu bozduk. Bu sayede, işi gece vakti direniş çadırını ve pankartını kaldırtmaya kadar vardırıran sendika yöneticilerinin de gerçek yüzü açığa çıktı. Ulaştığımız bütün duyarlı işçilere, temsilcilere ve kurumlara yaşadığımız gerçekleri aktardık ve onları bu tür anlayışlara karşı mücadeleye davet ettik.

Açıktır ki, şube ve genel merkez yöneticilerinin gerek direniş öncesinde ve gerekse direniş başladıktan sonraki

olumsuz tutumları, direnişimizi zayıflatan bir etken olmuştur. Sendika bürokratlarının işçi sınıfına olan güvensizliklerinin, cesaretsizliklerinin, moralsizliklerinin ve iş bilmezliklerinin bedelini sonunda bizler ödemiş olduk. Sendikacıların bu ve benzeri yanlış tutumları devam ettiği sürece, Akkardan'da hâlâ çalışmakta olan işçiler de aynı tehlike ile yüzyüze bulunmaktadır. Bilinmeli ki, işçilerin mücadele örgütleri olması gereken sendikalarda bu tür bürokratik anlayışların hüküm sürmesine izin verdiğimiz sürece, patronlar krizin faturasını biz işçilere ödetmeye devam edecekler.

Taksim 1 Mayısında sendika bürokrasisinin önde gelen temsilcilerine karşı TEKEL işçileri öncülüğünde yapılan protesto eylemi, işçiler ile bürokrat sendikacılar arasında nasıl mesafelerin oluştuğunu tüm dosta düşmana göstermiştir. Bu yaşananlardan herkes gereken dersleri çıkarmalıdır. Sendikalar biz işçilerin mücadele örgütleridir. Fakat sendikaların başına çöreklenen bürokrat anlayışlı sendikacılar, hak mücadelemizin önündeki esas engeller haline dönüşmüşlerdir. Ancak, işinin, ekmeğinin ve onurunun sahibi olan biz işçileri hesaba katmadan, masa başı pazarlıklarla ve bürokratik usullerle işleri yürüten bu bürokrat sendikacılar ve sendikal anlayış eninde sonunda mahkûm olacaktır.

Biz direnişçi Akkardan işçileri, direnişimiz boyunca bizlere destek veren bütün sınıf dostlarımıza, sunmuş oldukları desteklerden dolayı içtenlikle teşekkür ediyoruz. Bizler bilinçli işçiler olarak, eninde sonunda bürokratik anlayışları sendikalardan süpürüp atacağımıza ve sınıfımızın çıkarlarını temel alan mücadeleciler bir sendikal anlayışı sendikalarımızda hâkim kılacağımıza inanıyoruz.

Yaşasın Sınıf Mücadelemiz!

Direnişçi Akkardan işçileri

Alesta İşçisi Mücadeleye Devam Edecek

■ ÜİD-DER'li bir grup matbaa işçisi

1 Mayıs'a günler kala patronun silahlı, sopalı ve küfürlü saldırısına maruz kalan 48 Alesta Etiket işçisi fabrika önündeki bekleyişine son verdi. Alesta Etiket işçileri işe geri çağrılan arkadaşlarının işe dönmesine ve geri kalan arkadaşlarının ise iş mahkemesine başvurmasına karar verdi.

Alesta Etiket işçileri 29 Nisanda ÜİD-DER Bostancı temsilciliğinde düzenlenen bir etkinlikle bir hafta boyunca sürdürdükleri eylemlerini değerlendirdiler. Matbaa işçileri direniş boyunca önemli bir deneyim yaşadıklarını söylediler. Patrona karşı başarılı olabilmek için örgütlü olmak ve mücadeleye önceden hazırlanmak gerektiğini vurguladılar. Bir hafta boyunca sürdürdükleri eylemlerden hazırlanan sinevizyonu izleyen işçiler, her şeyin daha yeni başladığını söylediler. İşçiler 1 Mayıs'ta ÜİD-DER'de kortejinde saf tutarak taleplerini haykırdılar, patron karşısında yılmayacaklarını dile getirdiler.

İlk günden beri Alesta Etiket işçilerine biz ÜİD-DER'li matbaa işçileri de destek olduk. Deneyimlerimizi paylaştık. Örgütlü mücadeleden başka bir seçenek olmadığını işçi kardeşlerimize anlattık. Mücadelenin sorumluluğunu işçilerin almasına özen gösterdik. Mücadelenin iyi bir okul olduğunu hep birlikte bir kez daha görmüş olduk. ■

UPS İşçileri Mücadele İçin Yola Çıktılar

UPS Kargo'da TÜMTİS'in başlatmış olduğu sendikalaşma mücadelesine karşı şirket yönetiminin sendika düşmanlığı devam ediyor. Sendikal örgütlenmenin işveren tarafından duyulmasının ardından 15 Nisanda 25 işçinin işine son verilmişti. İşçilerin derhal direnişe geçmesiyle birlikte direnişin 3. gününde, atılan işçiler bir kişi dışında geri alınmıştı. Ne var ki, 4 Mayıs günü Hadımköy Aktarma Merkezi'nden 11, Mahmutbey Aktarma Merkezi'nden 17 ve Kurtköy Aktarma Merkezi'nden 4 işçi işten atıldı.

3 Mayıs'ta işten atılan UPS işçileri Mahmutbey Aktarma Merkezinde direnişe geçtiler. İşçiler işten atma saldırısına ve sendika düşmanlığına karşı işyeri önünde başlattıkları direnişi 6 Mayıs'ta yaptıkları basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular. Direnişçi işçiler işe geri dönünceye ve sendikayı işyerine sokana kadar mücadeleye devam edeceklerini açıkladılar. Basın açıklamasında direnişçi işçileri diğer işkollarından işçilerin yanısıra ÜİD-DER'li işçiler de yalnız bırakmadı.

Direnişe başlayan işçiler talepleri kabul edilene kadar her gün UPS Kargo Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde olacaklarını açıkladılar. Direnişçi işçiler 11 Mayıs'ta Kurtköy Aktarma Merkezi'nde de bir basın açıklaması yapıldı.

Direnişin başarısı için direnişçi işçilerin içeride çalışan işçi kardeşlerinin desteğini almaları ve sınıf dayanışmasının yükseltilmesi gerekiyor. Direnişçi işçilerin eylemine destekçi olarak katılan birçok sendika yöneticisinin yaptığı iddialı destek açıklamaları işçiler için yeterli görülmemeli. Bu destek açıklamaları lafta kalmamalıdır. Çeşitli sektörlerden sendikacı ve sendikasıız işçilerin sınıf dayanışmasını güçlendirmelerine çalışmak tüm mücadeleci işçilerin görevidir. Sendika yöneticilerinin daha önceleri de birçok direniş sürecinde yaptıkları destek açıklamalarının lafta kalmaması için, işçiler tabandan basınç uygulanmalıdır. ■

Dünyanın Bütün İşçileri Ayağa Kalkın!

1 Mayıs öncesinde dünyada işçi kardeşlerimizin eylemleri artmaya başladı. Avrupa'da işçiler demiryollarında, havayollarında ve limanlarda grevler örgütleyerek haklarının iyileştirilmesini istemişlerdi. Dünyanın en çok göç alan ülkesi olan ABD'de göçmen işçiler, ayrımcılığı eleştirerek meydanlara çıkmışlardı. Çin ve Rusya'da özellikle madenlerde meydana gelen iş cinayetlerinde yüzlerce işçinin hayatını kaybetmesi işçi sınıfını öfkelen-dirmişti. Kırgızistan'da halk sokaklara dökülerek zamları protesto etmeye başlamış, gösteriler sonucunda hükümet devrilmişti. Tüm bunlar da gösteriyor ki işçinin mücadeleden, dayanışmadan ve birleşmeden başka bir şansı yoktur.

İşte bu nedenlerle işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs bütün dünyada işçi sınıfının öfkesine sahne oldu. Bütün ülkelerde işçi kardeşlerimiz krize, haksız savaşa ve işsizliğe karşı protesto gösterileri düzenlediler. Komşu Yunan işçi sınıfı peşe düzenlediği genel grevlerle sermaye hükümetinin kemer sıkma programına karşı direniyor. Yunanistan'ın pek çok kenti işçilerin ayak sesleriyle, sloganlarıyla ve sermaye hükümetine duyulan öfkesiyle inledi. "Ayaklanın" sloganıyla parlamento binasına yürüyen işçi kitleleri, "Avrupa İşçileri Ayağa Kalkın" pankartı açtılar. Komşu işçi sınıfının bu enternasyonalist çağrısı oldukça anlamlıdır ve başlayan mücadelelerin birleştirilmesi açısından önemlidir.

Zira mücadele Avrupa ülkelerine de yayılıyor. **Almanya'da** binlerce gösterici hükümetin tasarruf paketlerine karşı 1 Mayıs'ta sokaktaydı. Aynı zamanda Almanya'nın farklı şehirlerinde yürümek isteyen 3 bin kişilik Nazi grubuna karşı işçiler sokakları tutarak cevap verdi. 10 bin işçi Nazilerin geçeceği sokaklarda oturma eylemi yaparak faşistlerin yürüyüşüne engel oldu.

Fransa'da yaklaşık 300 bin işçi birçok farklı şehirde alanları doldurdu. Sarkozy'nin emeklilik yaşını yükseltme planına karşı protesto gösterileri yaptılar. Paris'te işçiler "2009 yılında krizin tecrübesini yaşadınız, şimdi 2010 yılında krizin faturasını siz ödeyeceksiniz!" dediler.

İtalya'da sendikalar bu yıl 1 Mayıs için, Afrika göçmenleri ile yaşanan ırkçı çatışmaların olduğu bölgede,

Rosarno bölgesinde toplanarak işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının güzel bir örneğini sergilediler. İşçilerin flamalarında, bayraklarında, pankartlarında ve dövizlerinde göçmenlerin korunması ve daha fazla iş imkânının yaratılması talepleri yer aldı.

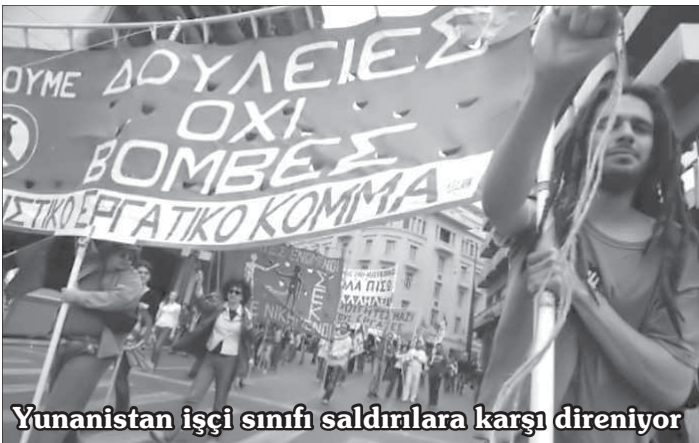
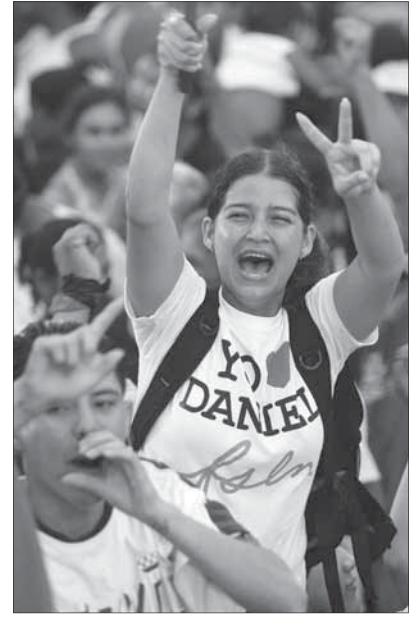
Rusya'da iki ayrı 1 Mayıs gösterisi yapıldı. Gösterilere yaklaşık 2 milyon işçi katıldı. İlk gösteride binlerce kişi Moskova sokaklarında kıvılcık bayraklarla yürüdü. Diğer gösterideyse "Putinsiz Rusya" sloganları eşliğinde Putin'in ekonomi politikaları protesto edildi.

Japonya'da da işçiler daha iyi çalışma koşulları ve sürekli iş talebiyle alanlarda yerlerini aldılar. Güney Kore'de ise başkent Seul'de 20 bin işçi ve çiftçi daha iyi ücret ve çalışma koşulları için meydanları doldurdu.

Amerika'da yüz binlerce işçi Arizona eyalet yönetiminin çıkardığı yeni göçmen yasasına karşı alanlardaydı. Göçmen yasasına karşı yapılan protesto eylemleri 70 ayrı şehirde düzenlendi. İşçiler daha insani ve adil bir yasa talebiyle sloganlarını haykırdılar.

On binlerce işçinin 1 Mayıs alanlarına aktığı ülkelerden bir diğeri ise **Endonezya** idi. İşçiler asgari ücretin yükseltilmesi ve işsizliğe karşı yeni iş alanlarının yaratılması talebiyle toplandılar. "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!", "Artık İşten Atmak Yok!" sloganlarıyla taleplerini haykırdılar.

Daha adını sayamadığımız yüzlerce ülkede işçiler alanlara akın etti. 1 Mayıs günü işçi sınıfının hedefi aynıydı: Sömürünün ve savaşların olmadığı, emekçilerin insanca yaşayabildiği bir dünya. Böylesi bir dünyayı da ancak işçi sınıfı yaratabilir. ■

Yunanistan işçi sınıfı saldırılara karşı direniyor

“Al Al, Doğru Şeyler Yazıyor Arkadaşlar, Ben Okudum!”

■Ankara’dan bir işçi

İşçi Dayanışması bültenimizi her ay olduğu gibi bu ay da Sincan’daki işçi dostlarımıza ulaştırdık. Derneğimizi ve bültenimizi tanıttığımız işçiler önce kendi işyerlerinde hiçbir sorunlarının olmadığını söylüyorlar. Onlara göre maaşların zamanında yatması, sigorta primlerinin ödeniyor olması “memnun” olmaları için yeterli! Ama biraz konuşunca uzun çalışma saatlerinden, fazla mesailerin çoğu zaman ödenmediğinden ya da elden verilerek patronun sigorta priminden nasıl kâr ettiğinden, uzun zamandır zam almadan çalıştıklarından, kiraların yüksek olduğundan, geçinemediklerinden bahsediyorlar. Bültenimizde yer alan yazılardan örnekler gösteriyoruz. Yalnız olmadığımızı, benzer sorunları başka başka yerlerde olan işçilerin de yaşadığını ve sorunlara nasıl çözüm aradıklarını anlatan yazılarımızı okuyoruz.

Dağıtım yaparken bir işçi arkadaşımız **“ben almayayım, sağolun”** dedi. Tam o anda daha önce bülten verdiğimiz ve yine aynı fabrikada güvenlik görevlisi olarak çalışan bir işçi yanımıza yaklaştı ve **“al al, doğru şeyler yazıyor arkadaşlar, ben okudum”** dedi. Bunun üzerine bültenimizi alan işçiyle sohbet etmeye başladık. İlk başta neden bültenimizi almak istemediğini sorduk ve o da “bu tür şeylerin kargaşadan başka birşey çıkarmadığını” söyledi. Sonra derneğimizi ve derdimizin aslında ne olduğunu anlatmaya başladık. Güvenlik görevlisi olan diğer işçi de bizim söylediklerimizi destekledi. Bir önceki dağıtımda bizden aldığı bültende Brillant fabrikasıyla ilgili yazının özellikle dikkatini çektiğini söyledi. Kendisi de bir dönem Brillant’ta çalışmış ve o dönemde kendilerinin de maaşlarını hep geç aldıklarını, aynı sorunları kendisinin de yaşadığını anlattı. Bülteni okuduğunu, hatta aynı işyerinde çalışan eşine de okuttuğunu ve doğruları yazdığımızı söyledi.

Evet, bizler doğruları yazıyoruz. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde, okulumuzda yani yaşamın bütünü içinde karşılaştığımız sorunlarımızı anlatıyoruz. Bu sorunları yaşarken yalnız olmadığımız gibi çözüm yolları ararken de yalnız olmadığımızı bilerek yazıyoruz mektuplarımızı. Üstelik büyük sermayelere sahip medya patronlarının ellerinde tuttıkları iletişim araçlarında olduğu gibi herhangi bir çarpıtma yapmadan, meselelere kendi sınıfsal bakış açımızdan bakarak yazıyoruz ve o yüzden yazdıklarımızın hepsi çok doğru. İşçi sınıfı haklarına sahip çıkmalı, **işçi sınıfı kendi sorunlarını dile getiren, grevlerden, direnişlerden haberler veren, işçileri kendi sınıf çizgisinde mücadeleye çağıran işçi basınına sahip çıkmalıdır.** ■

Kardeşimi de Evden Kaçırıp 1 Mayıs’a Gittim

■Aydınlı’dan genç bir deri işçisi

Yine alanlardaydık, yine dostlarımızla beraberdik, yine sesimiz arşa yükseliyordu. Merhaba işçi kardeşlerim, öğrenci dostlarım, ezilen, sömürülen bütün insanlar... Hepimizin ortak sorunları bizi bir araya getiriyor. Hepimizin düşlediği dünya aynı. Hepimiz aynı şeyleri istiyoruz. Bunun için de yine sırt sırta, omuz omuza yıllar sonra 1 Mayıs’ta Taksim’deydik. Yine ellerimiz birbirine kenetli, omuz omuza biz geldik, hep de geleceğiz dedik.

Ben genç bir deri işçisiyim, işçilik hayatım daha yeni başladı sayılır. İşçilik hayatımla beraber UID-DER de hayatıma girmiş oldu ve bu sene ilk defa babamın baskılarına rağmen kız kardeşimi de evden kaçırıp, kız kardeşim ve dostlarımla 1 Mayıs’a katıldım. İyi ki de UID-DER’le katılmışım. 1 Mayıs bittiğinde keşke yarın yine 1 Mayıs olsa yine o coşkuyu yaşayabilsem dedim. Tabii ki böyle düşünmemde UID-DER’in büyük etkisi vardı. Çok **disiplinli ve güven veren kortejiyle** alanda hemen fark edildi.

Alan çok güzeldi, adım atacak yer yoktu. “İşte bu! İşte bu!” dedim, görmek istediğim manzara buydu çünkü. Sesimizi ancak örgütlüsek duyurabiliriz, ancak berabersek duvarları yıkabiliriz. O kalabalık sanki aklımdan geçenleri haykırıyordu. Herkes aynıydı, herkes birlik etmiş aynı şeyleri söylüyordu. Keşke yılın her günü böyle olabilsek dedim içimden. Ama her şey zamanla tabii ki.

1 Mayıs bittiğinde geri dönerken coşkimuzdan hiçbir şey kaybetmemiştik, sanki alanda yorulan, sıcakta terleyip bitkin düşen biz değilmişiz gibi yine sesimiz yüksek, yine omuzlarımız dimdikti. Zincir oluşturduk ve biz buyuz diyebildik. UID-DER korteji o kadar beğenildi ki, çevrede dolaşan insanlar gelip kortejimize girdiler, bizimle beraber yürümek istediler. **Hatta bir teyze ve kızı kortejden o kadar etkilenmişti ki, derneğimize üye olmak istediler.**

Gün bittiğinde yanımda dostlarımı görüyordum. Hep birlikte karanlık bulutların arasından doğacak kızıl güneşin şafağına bakıyorduk. ■

Kızıl Bir Kortejde Sımsıkı Yumruk Olmak

■Mersin'den ÜİD-DER'li bir işçi-öğrenci

1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma Gününde, Mersin'den İstanbul'a büyük bir heyecanla ÜİD-DER'li arkadaşlarımla yola çıktım. Aylar öncesinden hepimiz çalışmalarımızı hızlandırdık ve 1 Mayıs'a tüm heyecanımızla hazırlandık. Sonunda yüzlerce işçi ve öğrenci ile Şişli Meydanında kortejimizi oluşturduk. Kızıl, disiplinli ve tek yürek olmuş yüzlerce işçi ve öğrenci gür bir sesle slogan atarken, hepimizin elleri sımsıkı bir yumruktu.

"Tüm çalışanlara iş güvencesi! İşgünü kısaltılsın!" diyorduk. Hep bir ağızdan, "İşçinin Alınteri" marşını söylüyorduk. "**Kapitalist sistemi yıkacağız, sınıfsız bir dünya kuracağız**", "**Parasız eğitim, sağlık, ulaşım, konut istiyoruz, vermeyecekler alacağız!**" diyorduk. Kortejimizin düzenli ve disiplinli oluşu herkesin ilgisini çekiyordu. Kızıl bir güzelliğin içinde bugünün ve geleceğin işçileri taleplerini

gür bir şekilde haykırıyordu. Sloganlar atıldı, halaylar çekildi, bültenler dağıtıldı. Alandan çıkarken yine tüm disiplinimizle taleplerimizi dillendirerek, işçi sınıfının marşlarını söyleyerek yürümeye devam ettik. **Adana'dan Taksim'e gelen bir Tekel işçisi, "Ne kadar düzenli ve coşkulu bir kortejiniz var. Doğrusu ben bu kadar beklemiyordum. Epeydir alanı geziyorum, sizin kadar düzenli bir kortej görmedim" dedi.** İşçi sınıfı örgütlü olunca, hakkını ararken, yürürken, taleplerini dile getirirken tüm örgütsüz işçilere örnek teşkil ediyor.

Alanlara her çıkışımızda görüyoruz ki zincir büyüyor, örgütlülüğümüz güçleniyor, duruşumuz, disiplinimiz, düzenimiz işçilere örnek teşkil ediyor. Fabrikalardan, okullardan, mahallelerden yollara çıkan işçiler alanları kızıla boyuyor, sımsıkı tek bir yumruk oluyor. Alanlarda haykırdığımız gibi, ÜİD-DER YÜRÜYOR, MÜCADELE BÜYÜYOR! ■

1 Mayıs'tan Korkanlar Katılmadıkları İçin Pişman Oldu!

■Esenler'den bir işçi

1 Mayıs'ta sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ayağa kalktık. Sanki ilk kez katılıyormuşçasına bir heyecan var içimde. Alanda toplanmaya başladık. Kızıl flamlarla kortej oluşunca heyecanım iki kat daha arttı. On binlerce işçiye karıştı sesimiz. Taleplerimizi hep birlikte haykırdık. Marşlarımızı hep bir ağızdan okuduk. Birbirimize baktıkça gururlandık. Yalnız olmadığımızı gördük. Sevindikçe daha bir gür haykırdık "ÜİD-DER Yürüyor, Mücadele Büyüyor!" diye.

Sınıfımızın bu anlamlı gününe sahip çıktığımız için gururla evimizin yolunu tuttuk. Oturduğum mahalleye

geldiğimde korkularına yenik düştükleri için 1 Mayıs'a gelmeyenlerin yakınmalarıyla karşılaştım. "Keşke ben de gelseydim" diyenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Hiç üzülmenin "2011 1 Mayısına" katılırız dedim onlara, biraz da sitemli bir dille.

Dostlar, bizler bu düzene karşı mücadele etmedikçe bu düzen bizi daha da çürütecek. Gelin hep birlikte "bir kenarda ölümünü bekleyen hastalar" gibi oturmak yerine kendi geleceğimizi yaratmak için mücadele edelim. Unutma, kavgada daima korkan taraf kaybeder! **Sen de ÜİD-DER'le örgütlen, bilinçlen ve korkunu yen!** ■

Başka Bir Futbol

■Bostancı'dan bir işçi

Biz işçiler, neleri var etmedik ki? Düşünsenize, “göğü delen” gökdelenler inşa ettik, ama kapısından içeri adım atmak ya nasip olmadı ya da sömürülmek için içeri alındık. Dev gibi fabrikalarda devasa işler yaptık, ama hiçbirisi bizim olmadı. Cennetimiz vardı, ama ömrümüz cehennemi yaşamaktan öteye varamadı. Bir de futbol vardı bizi eğlendiren. Bir topun peşisıra koşmaktı arka mahallelerde arkadaşlığımızı pekiştiren. Aramızdaki ufacak rekabet en fazla kahkahayla son bulurdu. Çocukluğumuzun futbolu annelerimizi kızdıran kirli ve yırtık elbiselerin failiydi. Masumdu bizim için. Ancak büyüdükçe anladım ki futbolu da alıp kirli rekabetin, paranın ve para babalarının ellerine teslim etmişler. Gerçek sahibi biz olmamız gerekirken, yalnızca alkışlayanı, izleyicisi ve holiganı olmuşuz. Onunla avunup onunla umutlanmak düşmüş bize. Bir gün biz de en iyi topçu olma hayaliyle avunup durmuşuz.

“Büyüyüp futbolcu olacak benim oğlum” diye övünüyoruz çoğu zaman. Çocuklarımızın geleceğinin futbolcu olunca kurtulacağını düşünüyoruz. Fabrikada işçi arkadaşımızdan sırf bizimle aynı takımı tutmuyor diye nefret edebiliyoruz. Çoğu zaman gereksiz yere tartışıyoruz, küsüyoruz arkadaşlarımızla. Zaten Kürt olduğu için, Laz olduğu için, Alevi olduğu için bin bir parçaya bölünmüş bir sınıftır. Buna bir de tuttuğumuz takımın farklılığı da eklenince sistemin bizi birbirimize düşürme ve bölme oyunları tutmuş oluyor. Yani golleri biz yiyoruz, hep biz kaybediyoruz. Kazanan ise hep patronlar oluyor.

Kapitalizm denen illet sıradan bir sporu bile o kadar rezil hale getiriyor ki spor, spor olmaktan çıkıyor. Futbol milyon dolarlık skandallarıyla, futboldan yeni patronlar yaratan kulüpleriyle, taraftarlarının yani işçilerin sırtından, avuçlarından ve umutlarından çalınan milyon dolarlar çarçur edilirken bizler tuttuğumuz takımın zaferleriyle yetiniyoruz. Cebimizden paramızı çalsalar feryat figan ederiz ama bizleri uyutarak, uyuşturarak futbolla soyarken, biz hem aldıyoruz hem de buna seviniyoruz. Futbol, bizi uyuşturan ve sistemin içine daha çok çeken bireysel kurtuluşun yollarından biri haline getiriliyor. Verdiği keyif kadar aldıklarını da düşünürsek hastalık mı yoksa şifa mı olduğunu anla-

mış oluruz.

İşçilerin birliğini sağlayabilmek ve kaynaşabilmek için rasgele buldukları oyun, şimdi milyon dolarlık bütçelerle yönetilen kulüplere, zengin patronlara ve düzene hizmet eden bir uyuşturucuya dönüştü. Bizlerse ÜİD-DER’li işçiler olarak, işçilerin oyunu olan futbolu işçilerin bildiği şekilde oynamak ve birbirimizi daha yakından tanımak amacıyla bugüne kadar çeşitli fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızla halı saha maçları düzenledik. Yani futbolu sevmeyen işçiler değiliz. Ama futbolu rekabet için değil, dostluğumuzu pekiştirmek için oynuyoruz. Karşılıklı iki takım, kolektif tek bir takım ruhuyla maçlar yapıyor. En önemlisi maçtan sonra yaptığımız sohbetlerimizde sorunlarımızı ve çözüm yollarını tartışmak oluyor. Maçları yaptıktan sonra çekip ayrılmıyoruz. O tatlı rekabetin tadını çıkartan sohbetler yapıyoruz.

Futbol düzenin elinde bize karşı kullanılan bir oyun da olsa biz onu bildiğimiz gibi oynamaya devam edeceğiz. **ÜİD-DER’de futbol işçilerin birliği ve dayanışmasını güçlendirmek için oynanır.** Bir saat koşarsınız topun peşinden, uğraşırız, çabalarız. Birazı kazanmak içindir bu çabanın, fakat en çoğu da dostluk içindir. Ben ÜİD-DER’li bir işçi ve futbolu seven bir insan olarak birçok fabrikadan birçok arkadaşla defalarca maç yaptım. Şunu öğrendim ki, on bire-iki yenilebiliriz veya yenebiliriz ama her maç berabere biter. Kazanan ve kaybeden yok mu diye soracaksınız, biliyorum. Elbette ki kazanan da var. **Yensek de yenilsek de bizim için kazanan hep dostluk olur.** Goller kaleye girer görünüşte, ama **her gol patrona atılır**, her çalım da patronadır. Yani aramızdaki rekabeti değil kapitalist sisteme karşı birlikte olabilmenin vesilesi haline getirmeye çalışıyoruz futbolu. Unutmayalım ki futbol; müşteri, şirket ya da kulüp taraftar ilişkisi içinde ayrışmayı değil kardeşliği ve patronlara karşı mücadeleyi ifade ettiği sürece güzeldir. Yani futbol işçilerin elinde kaldığı sürece güzeldir. ■

Matbaa İşçileri Ne Yapmalı?

■ ÜİD-DER'li matbaa işçileri

Matbaa işçileri olarak birçok sorun yaşıyoruz. Birçok matbaada işçiler sendikası, sigortasız ve düşük ücrete çalıştırılıyor. İş kazası geçiren ve meslek hastalığına yakalanan çok sayıda işçi arkadaşımız var. Matbaa patronları sırtımızdan para kazanırken, biz işçilerin geleceğini hiçbir patron düşünmemektedir. Bizlerin yaşadığı sorunları patronlar çözemez. Matbaa patronları bu sorunların kaynağıdır. İşçilerin yaşadığı sorunları ancak işçilerin birliği ve örgütlü mücadelesi çözebilir. Sorunlarımız gibi çözüm yollarımız da ortaktır.

Türkiye'de matbaa sektörü her geçen gün büyüyor. Yeni matbaa fabrikaları kuruluyor. Kâğıt, ambalaj, tabaka, poşet, etiket, kırtasiye, baskı vb. bölümlerinde üretim artışı yaşanıyor. Matbaa meslek liseleri ve meslek yüksek okulları ile eğitilmiş işçi orduları yetiştiriliyor. Fakat bütün bu gelişmeler, matbaalarda çalışan biz işçilerin sorunlarını çözmeye hizmet etmiyor. Matbaa fabrikalarında düşük ücret alan, hatta ücretini düzenli alamayan birçok işçi arkadaşımız var. Sigorta istediklerinde kapı dışarı ediliyorlar. Bel fıtığı, işitme kaybı, akciğer hastalıklarına yakalanıyoruz. Parmaklarımızı makineler kapıyor. Bobinler ayağımıza düşüyor. Aşırı mesailer nedeniyle ailemize vakit ayıramıyoruz. Kriz nedeniyle birçok matbaa işçisi işten atılıp işsiz kaldı.

Matbaa işçileri olarak sorunlarımızı çözmek için bir araya gelmeliyiz. Bu

sorunlarımızı patronlar çözmeyecektir. Biz matbaa işçileri birleştiğimizde, ortak taleplerimizi hep beraber yükseltmeye başladığımızda sorunlarımıza gerçek çözümler bulmaya başlayacağız. Bu çok kolay değil, fakat zor da değil. Birçok matbaa fabrikasında işçiler örgütlendiler. Bir araya gelen işçiler **önce aralarında sıkı bir bağ kurdular, sonra sendikalaştılar**. Patronlar işçilerin haklarına saldırıp, onları kötü çalışma koşullarına mahkûm etmek istediklerinde veya işten atmaya kalkıştıklarında bu işçi arkadaşlarımız grev ve direnişlerle, iş durdurmayla birbirlerine sahip çıktılar. **E-Kart matbaasında** çalışan işçiler toplu iş sözleşmesinde patronla anlaşma sağlanamadığı için grev haklarını kullandılar. **Kurtiş matbaasında** patron kriz dolayısıyla aylardır işçi ücretlerini ödemeyerek işçi çıkarmaya başladığında işçiler direnişle karşılık verdiler. **ATV-Sabah basın işçileri de** sendikal hakları için grevdeler. Geçmişte de **Rotopark'ta** işçiler uzun bir hazırlık döneminden sonra sendikayı fabrikalarına soktular. Devlet Malzeme Ofisi'nde, Darphane ve Damga matbaasında, Başbakanlık Basımevi'nde, Ziraat Bankası Matbaasında işçiler sendikalarında örgütlendiler ve hakları için hep birlikte mücadele ettiler. Geçtiğimiz günlerde ise, Akademi Alesta Etiket işçileri patronun saldırılarına karşı bir hafta süren bir direnişle cevap verdiler.

Bugün sahip olduğumuz hangi hak varsa geçmişteki işçi

örgütlenmeleri ve mücadeleleri sayesinde kazanılmıştır. Örneğin matbaa işçilerinin **yıpranma nedeniyle erken emeklilik hakkı, servis, sigorta, dinlenme yerleri ve duş gibi olanakları işçilerin mücadeleleri, grevleri ve direnişleri sayesinde kazanılmış haklardır**. Ancak bugün sahip çıkmadığımız için bu haklar tek tek elimizden gidiyor. Patronlar kendi aralarında çok sıkı bir şekilde örgütlenmiş, işçilerin bu haklarını ellerinden almak için bütün güçleriyle saldırıyorlar. Biz işçiler de birleşerek bu baskılara boyun eğmeyeceğimizi göstermeliyiz. Karamsarlığa kapılmamalıyız. Biz olmazsak matbaada hiçbir üretim olmaz. Üretim bizim elimizdedir. Bu nedenle bugünden başlayarak ÜİD-DER gibi işçi örgütlerinde örgütlenmeliyiz. Moralini yitirmiş, patron karşısında sesini çıkaramayan işçi arkadaşlarımızla konuşarak, haklarımızı aramak için birbirimize güvenmeliyiz. Matbaa işçileri olarak birbirimize güvenmek ve ortak hareket etmek zorundayız. Birleşerek hareket ettiğimizde, patronlar "kapı orada, beğenmeyen çeksin gitsin" diyerek bizi tehdit edemeyeceklerdir. ■

İşçileri Birlik İçinde Görmeye Tahammül Edemiyorlar

■ Kırac'tan bir deri işçisi

Çalıştığım fabrikanın kimyahaneye bölümünde, o günkü çıkan yemekten zehirlenen bir işçi arkadaşımız fenalık geçirdi ve çalışırken yere yığıldı. Bizler de doğal olarak elimizdeki işleri bırakarak arkadaşımızın yanına koştuk.

Daha sonra müdür ve şefler bölüme gelerek arkadaşımızı hastaneye gönderdiler. Ve bizler de çalışmaya kaldığımız yerden devam ettik. İşin en acıklı yanı da tam olarak burada yaşandı. Zehirlenen arkadaşımız hastaneye giderken fabrikanın genel müdürü şu sözleri sarf etmiş: "Sen ne biçim insansın, madem hasta oldun, sessiz sedasız gel yanımıza biz de sana izin verelim ve çek git. Neden diğer işçileri başına topluyorsun? Sen gelip izin istedin de

biz vermedik mi? Üretimi aksatmaya hakkın yok! Bir dahaki sefer o bölümdeki işçileri herhangi bir sebepten dolayı toplanmış halde görmek istemiyorum. Eğer bir problemin varsa gel yanımıza çözelim. İnsanları galeyana getirmene gerek yok."

Evet arkadaşlar kim ne derse desin, benim burada anladığım tek bir şey var. O da patronların ve onların kaypak müdürlerinin, biz işçileri birlik içinde görmeye tahammül edememeleridir. Ve bunun tek bir sebebi vardır dostlar. Onlar işçilerin birlik olmasından çok korkarlar. Çünkü dünyada onların bu kokuşmuş sömürü düzenlerinin karşısında durabilmek ve bu düzeni yok edecek tek güç işçi sınıfının birlik içinde mücadele vermesidir. ■

İşçi Eşleri İçin Sebahat Abla Olabilmek Onur Vericidir!

■ Bir Akkardan direnişçisinin eşi

Merhaba işçi arkadaşlar. Ben Akkardan'da hâlâ direnişte bulunan bir işçinin eşiyim. Bizler direnen işçilerle birlikte, direniş süresince yaşadığımız sorunları paylaşmak için, Mecidiyeköy'deki DİSK Genel Merkezine gittik. Beni en çok etkileyen DİSK'in unutulmaz işçi önderi Kemal Türkler'in eşi olan Sebahat Ablamızla yaptığımız görüşmeydi. Arkadaşlarla birlikte sohbet ederken, Sebahat Ablamız, direnişteki arkadaşlara Akkardan'da direnişin nasıl sürdüğünü sordu. Bizler sorunlarımızı kısa ve öz şekilde paylaştık.

Ben Sebahat Ablanın konuşmaları esnasında yüzündeki üzüntüyü ve gözlerinin dolduğunu görüyordum. Daha sonra Sebahat Ablamız, bizlere eşinin geçmişte sürdürdüğü mücadeleyi anlattı. Hasta ve eşinin ölümü üzerine derin yaralar almış olmasına rağmen Sebahat Ablamız dimdik ayakta durabiliyor. Eşinin arkasından mücadelesini sürdürüyor. Ben de Sebahat Ablanın bu

konuşmalarından etkilenecek, "acaba onun yerinde olsam ne yapardım?" diye düşündüm. Gerçekten saygıdeğer ablamızın ve eşinin bu onurlu mücadelesini sonuna kadar sürdürdüğünü bilmeli ve bizler de bu mücadeleyi sürdüreceğimizde inanmalıyız. Bizler de işçi eşleri olarak Sebahat Ablamızı örnek almalıyız.

Sebahat Ablamızla sohbet ettikten sonra, DİSK'in Genel Başkan Yardımcısıyla görüşmek istedik. Akkardan işçileriyle birlikte başkanın odasına girdik. Ve basın sözcüsü arkadaş bizleri tanıtırken, beni de "bizimle beraber direnişte bulunan ve yanımızdan ayrılmayan Sebahat Ablamız" diye tanıttı. Bu da beni onurlandırdı. Çok hoşuma gitti. Eminim geleceğin Sebahat Ablası olmak tüm direnişçi işçi eşleri için onur verici.

Sohbetimiz bittikten sonra Sebahat Ablamızla görüşerek, o günün anısına fotoğraf çektirdik. Ve sevgili ablamız bizleri kapiya kadar uğurlayarak, yüzündeki tebessümle, bizlere onurlu mücadelemizde başarı diledi. ■

Sincan Organize Sanayi Bölgesinde İş Kazaları

■ Sincan Organize Sanayi'den bir metal işçisi

Her fabrikanın girişinde ya da içinde iş güvenliği kehlimesini görürüz. İş güvenliğiyle ilk başta ne demek istediklerini anlamamıştım. Ama sonraları yavaş yavaş anlamaya başladım. Bunların istedikleri işçinin güvenliği değil makinelerin güvenliğiymiş! Niye makinelerin güvenliği, çünkü kopan parmak parçaları, kol parçaları makinenin bozulmasına neden olabilir! Örneğin bakım onarımda çalışan bir arkadaşımız makashanede makası tamir ederken parmaklarını kaybediyor. Patron işçiye bir sus payı verdikten sonra olay kapatılıyor. İşçi suçlunun patron olduğunu kanıtlayacak bir şeyi olmadığını düşünüyor. Çünkü makineden o sorumlu değil ve tamir ettiği zaman makinenin sorumlusu da yanında değildi. Dolayısıyla yasaların gözünde de

suçlu oydu. İş güvenliği yasaasının işçiyi düşünerek konduğu söyleniyorsa da bu yasa aslında işverenleri korumak için hazırlanıyor. Meselâ başka bir arkadaşımız iş kazası geçirdiğinde az kalsın kolunu kaybediyordu. Kazayı geçirdiği yerde korumalık yoktu. Arkadaşımız kazayı geçirdikten 5 dakika sonra korumalık kondu.

İşveren işçinin hayatına bu kadar önem veriyor. Üretimde her seferinde başımızda bekleyerek "hızlı çalışın" diyen kişi işçilerin hayatına, iş güvenliğine bu kadar önem veriyor. İşçiler bilinçlenip hakkını aramadıkça da her zaman böyle devam edecek. Buna ancak biz son verebiliriz. Haklarını bilmeyen arkadaşlarımıza ne tür haklara sahip olduğumuzu anlatıp onları bilinçlendirmeliyiz. Tek yürek, tek yumruk olmalıyız ki, işveren işçinin ne kadar yürekli ve dimdik ayakta olduğunu görsün! ■

Örgütlülüğümüze Sahip Çıkalım, Sendikalar Bizimdir!

■Dudullu'dan bir işçi

Merhaba. Ben Türk Metal üyesi bir işçiyim. Çalıştığım fabrikada birçok arkadaşımın beraber, geçen seneden kalan senelik izin hakkımı kullanamadım. Üstelik sendikalı bir işçi olmama rağmen. Bütün bunlar da yetmezmiş gibi sendikacılarımız, işverenin yetkinde olan fazla mesai uygulamalarının duyurularını yapmaya başladılar. Geçenlerde de, çalıştığımız bölüme ayın 23 ve 24'ünde fazla mesai olacağını duyurusunu yapmaya geldiler. Bir arkadaşımız izne ne zaman çıkacağımızı sordu. Sendikacı ise, "ben size mesai var diyorum, siz izin ne zaman diye soruyorsunuz" diyerek arkadaşımızı tersledi.

Nerede görülmüştür işçileri temsil etmesi gereken sendikacıların, işveren adına bizleri fazla mesaiye çağırdıkları?

Görebiliyorsak eğer, bugün yaşadıklarımız birer sonuçtur arkadaşlar. Çünkü bu durumun tek suçlusunu yine biz işçileriz. Başka kimse değil. Türk Metal sendikacıları, yani çetesi bugün hiç sorun yaşamadan bunları yapıyor, yani işveren temsilciliği yapılabiliyorsa, bunun tek suçlusunu yine bizleriz. Çünkü gücümüzü ve örgütlülüğümüzü temsil etmesi gereken sendikamız, bugün bizlerin örgütsüzlüğü sonucu bürokrasinin ve gangster sendikacıların eline geçmiş durumda. Birçok işçi arkadaşımız bu duruma sessiz kalmaktan başka yol olmadığını düşünüyor. Ancak yine de ben, ÜİD-DER üyesi bir işçi olarak, bir araya gelebilirsek istediğimiz kadar çözüm üretebileceğimize inanıyorum. Çünkü sınıf mücadelesiyle ve sınıfımın derneğiyle tanışmadan önce aynı umutsuzluğu yaşayan bir işçiydim ben de. Bu sorunlara bireysel anlamda çözüm bulmak gerçekten zor olu-

yordu. Hatta böyle gelmiş böyle gider düşüncesine zaman zaman kapıldığım da oluyordu. Fakat bir araya geldiğimizde neleri başarabileceğimizi gördüm. İster sendikalı olsun ister sendikasız bütün işçi arkadaşlarımızın derneğimizin kapısını çalmalarını rica ediyorum. Yapabileceğimiz çok şey olduğunu görebileceğimize inanıyorum.

Haklarımıza sahip çıkabilmemizin ve patronların zorunlu mesai ve izin haklarımızın verilmesi gibi haksız uygulamalarına karşı durabilememizin önündeki en büyük engel, her zaman için örgütsüzlüğümüz olmuştur. Gelin hep beraber bu sendika düşmanlarını, örgütlü gücümüzle tarihin çöplüğüne gönderelim. Üzerimizdeki ağırlık kalsın! ■

Sömürünün Katmerlisi: Taşeronluk Sistemi!

■Gebze'den bir işçi

Taşeron sisteminin biz işçiler açısından ne vahim sonuçlar doğurduğuna dair birçok haber okuyoruz bültenimizde. Ben de birçok yerde faaliyet gösteren bir taşeron firmada çalışanların çalışma koşullarından bahsedeceğim.

Ceva adlı bu lojistik firmasında çalışanların çoğunluğunu ucuz işgücü olan kadınlar oluşturmaktadır. 7 gün 24 saat çalışmakta burada

çalışanlar. Ne zaman biteceği belli olmayan mesailer ve her gün başka bir depoya karga tulumba servislerle gitmeler de cabası. İş yetiştirmediği zamanlarda yemek paydosu ve çay paydosu diye bir şey de ortadan kalktı. İşin garip ve gülünç tarafı ise kaç gün işe gidiyorsan ona göre yevmiye alıyor olmanla birlikte sigortan da kaç gün gidiyorsan o kadar yatıyor. Pazarları tatil olduğu zaman sigortan yatmıyor. Hafta içi gitmediğinde

sigortan yatmıyor, o ay on gün çalıştıysan on gün yatıyor.

Biz işçiler bu ve bunun gibi hak gasplarının yaşandığı birçok işletmede çalışıyoruz. Ve bizlerin tek tek tepkilerle değil ortak mücadele ile var olan koşullara ve var olan hak gasplarına karşı koyabileceğimizi unutmamamız gerekir. Çünkü **işçi sınıfı birlikte ise gerçek anlamında bir güçtür.** Dağınık ve yalnız ise şairin dediği gibi "kolay aldatılıp kolay kandırılır". ■

ONLAR

Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;
korkak,

cesur,
câhil,
hakim
ve çocuklurlar
ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.

Onlar ki uyup hainin iğvâsına
sancaklarını elden yere düşürürler
ve düşmanı meydanda koyup
kaçarlar evlerine
ve onlar ki bir nice murtada
hançer üşürürler
ve yeşil bir ağaç gibi gülen
ve merasimsiz ağlayan
ve ana avrat küfreden onlar-
dır,
destanımızda yalnız onların
maceraları vardır.

Demir,
kömür

ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevdâ ve zlüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının
ve gökyüzü
ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman.
En bilgin aynalara
en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok söz edildi onlara dair
ve onlar için:
zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur,
denildi

Nazım Hikmet

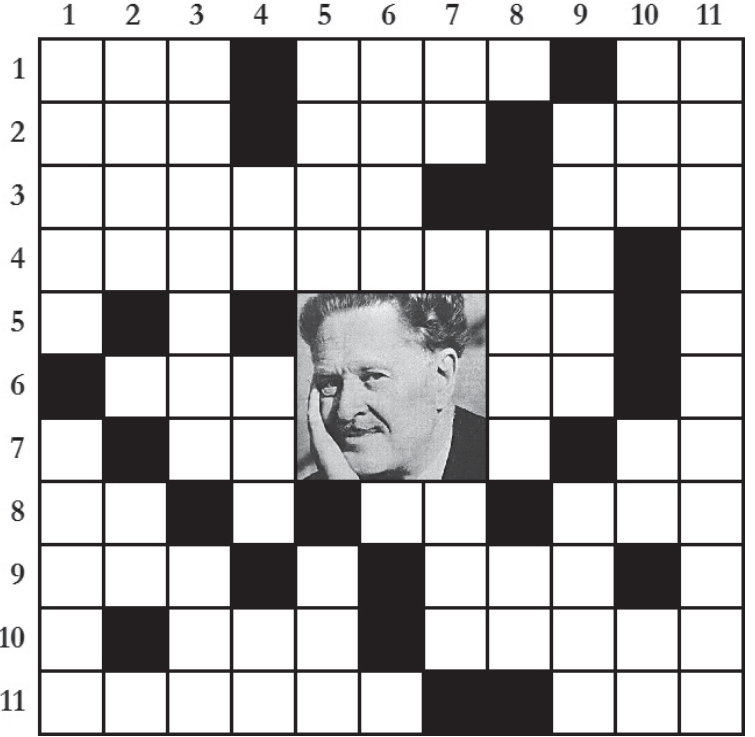
Soldan Sağa

- İşçilerin yaşamını her geçen gün zorlaştıran fiyatlardaki artış. Yıldız. Dokuzdan bir fazlası
- Ahmet Yesevi Üniversitesi'nin kısa adı. Metal ip. Türkçenin bir ağzında rüya
- Minder, şilte. ABD'de yüzlerce yıl boyunca kölelik şartlarında yaşayan siyahların ürettiği bir müzik türü
- İşçinin emeğinin ödenmeyen ve patron tarafından gasp edilen kısmı
- Tersi ilave
- İssiz yer. İtme emri.
- Türkiye'de resmi rakamlara göre 3,5 milyon işsiz aradığı şey. Bir nota
- Yemek. Rütbesiz asker. Gemilerin yükünün boşaltıldığı veya gemilerin onarıldığı yer
- Protest bir müzik türü. Cömert, eli açık
- Patronlar işçilere karşı çeşitli örgütler kurarlar, bunlardan İstanbul Ticaret Odası'nın kısaltması. Yapay yüz
- Bültenimizin üçüncü sayfasında da anlatılan, işçinin ödenmemiş emeğine el koyma. Özelleştirmelerle gündemde olan Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin kısaltması

Yukardan Aşağıya

- Patronlara çalışmaktan kendimize ayıramadığımız şey. İşçi sınıfı biliminin kurucusu
- Altının saflık derecesi. Alacalı bir kuş
- Kendi ülkesinden siyasal nedenlerle kaçan ve bir başka ülkeye sığınan kişi. Birbiri üzerine gelen parçaları tutturmaya yarayan bir tür tahta veya metal çivi.
- Savrulmuş harman tınazı. Boya yapılan kırmızı toprak. Tüy, kıl
- Futbol maçlarının yapıldığı yer. Bir tür peynir
- Keçinin erkeği
- Kırmızı. Boyun Eğen
- Rusya'da 1917'de işçilerin iktidarı ele aldıkları ay. Kaba bir soru sözü
- İşçiye işgücünün karşılığında ödenen para. Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yeri olan bir sendika konfederasyonu
- O yer. Molibdenin simgesi. Bir bağlaç
- 3 Haziran 1963'te yaşama veda eden, resimde görülen işçi sınıfının büyük şairi

İŞÇİNİN BULMACASI

Fazla Mesai Ücretlerimizi Hesaplayalım

■Bostancı'dan bir işçi

Patronlar işçilerin sırtından kâr elde edebilmek için her yola başvuruyorlar. Türkiye'de haftalık çalışma süresi 45 saattir. Bunun üzerinde olan çalışmaya ise "fazla mesai" denir. Bir işyerinde fazla çalışma yapılabilmesi için öncelikle işçilerin onaylarının alınması zorunludur. Fakat patronlar bizden onay almak şöyle dursun, bazen paydos ziline 2 dakika kala "sen sen mesaidesin" diyerek fabrikadan çıkmamıza izin bile vermiyorlar. Ama patronlar çalıştığımız her dakikadan kâr elde ettiği halde, sıra bizim hakkımız olan fazla mesai ücretlerini ödemeye gelince ya hiç oralı olmuyorlar ya da kesintiler yaparak alacağımız ücretleri kuşa çeviriyorlar. Mesaiye kalmak istemeyenleri de işten çıkartmakla tehdit edip korkutuyorlar. Oysaki iş kanununda fazla mesai yapılmasının bazı şartları vardır.

Fazla mesai ve süresi:

Haftalık 45 saati aşan çalışma süreleri fazla mesai olur.

Her ne şekilde olursa olsun günlük çalışma süresi 11 saati aşamaz.

Fazla mesai süresi yıllık 270 saatten fazla olamaz.

Patron, fazla mesai yaptırdığı işçiler için bu çalışma saatlerini gösteren bir belge düzenlemek ve imzalı kopyasını işçinin özlük dosyasında bulundurmak zorundadır.

Patronların fazla mesai uygulayamayacağı durumlar:

Sağlık kuralları bakımından günde ancak 7,5 saat ve daha az çalışması gereken işlerde,

Maden ocakları, kablo döşemesi, kanalizasyon, tünel inşaatı gibi yer ve su altında yapılan işlerde,

18 yaşından küçük işçilere,

Başta fazla mesaiyi kabul etse bile; sağlığının uygun olmadığını işyeri hekimi veya SGK kuruluşlarınca belgeleyen işçilere,

Hamile, yeni doğum yapmış veya emziren işçilere,

Kısmi süreli (çağrı üzerine, çağırılmaya dayalı) iş sözleşmesi ile çalışan işçilere.

Fazla mesai ücretlerimizi hesaplayalım:

Yasalara göre, fazla mesainin her saati için verilecek ücret, normal saat ücretimizin en az yüzde elli artırılmasıyla hesaplanır. Fazla mesai sürelerinin hesabında yarım saatten az olan süreler yarım saat, yarım saati aşan süreler ise bir saat sayılır. Resmi tatil ve bayramlarda fazla mesai yapıldığı takdirde işçinin çalıştığı her saat için, bir saatlik çalışma ücretinin

2 katı ücret ödenmek zorundadır. Birçok işyerinde manyetik kart sistemi ya da başka kart okuyucu sistemler uygulanır. Ve bizler de bu sistemlere güvenerek fazla mesailerimizi not etmeyiz. Ama bu sistemlere güvenmeyelim ve fazla mesai saatlerimizi mutlaka not edelim. Yani kendi hesabımızı kendimiz tutalım.

Fazla mesai ücretinin hesaplanmasına bir örnek verelim:

Haftada 6 gün çalışan, aylık brüt ücreti 800 TL ve mesai saatleri 08.00-18.00 olan bir işçi için hesaplama yapalım. İşyerinde geçirdiği toplam süre günlük 10 saattir. Bunun 1 saatini yemek ve dinlenme olarak kullandığını varsayarsak günlük çalışma süresi 9 saat olur.

6 gün × 9 saat = 54 saat haftalık çalışma süresidir. Ancak hatırlayalım, yasada var olan haftalık çalışma süresi 45 saattir ve 45 saatin üzerindeki her bir saat bizim haftalık fazla mesaimiz olur. 54 - 45 = 9 saat haftalık fazla mesaimizdir. Fazla mesaimizin ücret karşılığını hesaplayabilmemiz için öncelikle saat ücretimizi hesaplamamız gerekir.

Aylık ücretimiz bizlere 30 gün üzerinden yani 225 saat karşılığı olarak ödenir. Brüt ücretimizi aylık çalışma saatimize bölerek saat ücretimizi hesaplamış oluruz. 800 / 225 = 3,55 TL, bir saat başına düşen ücretimizdir.

Fazla mesai ücretimizse saat ücretimizin 1,5 katıdır. Yani saat ücretimize yüzde elli ücretimizi ekleyerek hesaplanır: 3,55 × 1,5 = 5,325 TL

Haftalık 9 saat fazla mesai ücretimizse 9 × 5,325 = 47,925 TL'dir.

Bugün işçilerin günlük çalışma süresi fiili olarak 10 saate çıkmış durumda. Yani büyük bir çoğunluğumuz her gün fazla mesai çalışıyoruz. Ama fazla mesai ücretimiz pek çok işyerinde ödenmiyor. 1 yıllık, 1,5 yıllık fazla mesai ücretlerimiz ödenmediği gibi unutulup siliniyor. Oysaki bizler eşimize, ailemize, çocuğumuza ayıracağımız zamanı patronun daha fazla kârı uğruna feda ediyoruz.

Dostlar, aldığımız düşük ücretlerle geçinemediğimiz ya da zorunlu bıraktığımız için kaldığımız fazla mesailerin ücretlerinin takipçisi olalım. Patronların haklarımızı gasp etmelerine izin vermeyelim. Haklarımızı öğrenelim, öğretilim ve uyanık olalım. Unutmayalım ki bilinçli bir işçiyi hiçbir patron kandıramaz, aldatamaz. ■

Örgütlü, Disiplinli Kıpkızıl ve Coşkulu

UİD-DER

İşçi sınıfı 32 yıl süren yasaklardan sonra 200 bin kişiyle Taksim Meydanı'nı doldurdu. Emekçiler, 1977 1 Mayıs'ında katledilen sınıf kardeşlerimizi, alana üç ayrı koldan akararak, hep bir ağızdan ve her zamankinden çok daha canlı ve gür attıkları sloganlarla andılar. 1978'den sonra ilk kez işçi sınıfına açılan Taksim Meydanı, meydana bağlanan ana caddeler ve sokaklar emekçi kitlelerin sloganlarıyla inledi. Kilometrelerce uzunluktaki yolu dolduran kortejler rengârenkti. İnsanlar heyecanlı ve umutluydu. Şarkılar söyleniyor, flamalar sallanıyor ve sloganlar atılıyordu. 1 Mayıs'ın birleşik ve kitlesel kutlanması işçi sınıfına birlikten doğan gücünü hatırlattı ve moral verdi.

Şişli kolunda yürüyen UİD-DER, örgütlü ve disiplinli duruşu, renkli korteji ve coşkusuyla dikkatleri üzerine çekti. Haftalar öncesinden fabrikalarda, işyerlerinde, işçi semtlerinde başlattığımız çalışma meyvesini verdi. UİD-DER'in afişinde yer alan **Fabrikalardan Alanlara** sloganı tam anlamıyla karşılığını buldu: Metal, deri, matbaa, tersane, ayakkabı, tekstil, hizmet, sağlık, eğitim, petrokimya, nakliyat-kargo vb. sektörlerden yüzlerce işçi ve işçi ailesi UİD-DER'in kortejinde saf tuttu. Ayrıca Akkardan ve Alesta direnişçileri de UİD-DER kortejinde yerlerini al-

dılar ve sınıf dayanışmasına güç verdiler.

Sabahın erken saatlerinde UİD-DER temsilciliklerinde buluşan işçilerin heyecanı ve coşkusu görülmeye değerdi. Otobüslerin içinde önemli konuşmalar yapıldı. Alanda atılacak sloganlar prova edildi ve marşlar söylendi. Yani UİD-DER kortejinde yürüyen işçiler alana gelmeden önce bir kez de otobüslerde örgütlendiler, böylece yürüyüşe her açıdan diri başlayan bir kortej oluştu. Örgütlü, disiplinli, kıpkızıl ve coşkulu UİD-DER korteji Şişli'den yürüyerek Taksim Meydanı'na çıktı.

Geçtiği her güzergâhta gözleri üzerine çeken UİD-DER kortejinde, sermayenin saldırılarına dur diyen ve işçi sınıfının taleplerini dile getiren sloganlar atıldı. Kortejin en önünde çeşitli sektörlerden genç işçiler kendi iş kıyafetlerini giyerek yürüdüler ve işçi sınıfının acil taleplerini dile getiren dövizler taşıdılar. Taşınan dövizlerin yanı sıra, UİD-DER kortejinde şu sloganlar öne çıktı: **"Milyonlar Aç, Milyonlar İşsiz, İşte Kapitalist Sisteminiz", "Kriz-Savaş-İşsizlik, Çözüm İşçi İktidarında", "Ulusalçı Değil Enternasyonalistiz", "Kürtlere Özgürlük Kurdara Azadı", "Sendikal Siyasal Bas-kılara Son", "Bütün İşsizlere İş, İş Günü Kısaltıl-sın", "Tüm Çalışanlara İş Güvencesi", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık, Parasız Konut, Parasız Ulaşım", "Krizin Faturası Patronlara!"**

UİD-DER korteji Şişli caddelerinde ilerlerken birçok emekçi kim olduğumuzu, derneğimizin ne zaman kurulduğunu sorup hayranlığını dile getirdi. Birçoğu ise izin aldıktan sonra kortejimize katıldı, işçi sınıfının disiplinine ve coşkusuna ortak oldu. Saatlerce bekledikten ve uzun bir yol kat ettikten sonra alana girdiğimizde de sloganlarımız devam etti. Grup Yorum'un söylediği türküler eşliğinde tüm coşkumuzla halaylar çektik ve on binlerce sınıf kardeşimizle bir arada olmanın tarifsiz mutluluğunu yaşadık. UİD-DER korteji miting bittikten sonra da disiplinini ve coşkusunu bir an bile kaybetmedi. Taksim'den Şişli Meydanı'na kadar UİD-DER, **"Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin"** pankartı açarak kortej halinde yürüdü. UİD-DER kortejinin marşları ve sloganları çın çın ötüyor, çevredeki insanların, dönüş yolundaki işçilerin ilgisini üzerine çekiyor ve güneşli gökyüzüne yükseliyordu. Çevreden gelen yoğun ilgi, "Sabahın Bir Sahibi Var" şarkısı söylenirken, yaşanan duygusal ortamla daha da arttı. Coşkulu ve duygu dolu yürüyüş Şişli Camiinin önünde sona erdi. Ama 1 Mayıs coşkusu fabrikalara taşımak, örgütlülüğümüzü büyütmek ve mücadeleyi yükseltmek için UİD-DER şimdiden çalışmaya koyuldu. ■

